

мил. лв. отъ правителството, Министра на Финанситѣ тъкмѣлъ да поиска назначението на директоръ на банката, съгласно чл. 62 отъ устава, а администратора и цензора (чл. 65 и 72) да се назначатъ по мѣрката на нуждитѣ. Що се касае до администраторитѣ и цензоритѣ, които се избиратъ отъ общото събрание, тѣ щѣли да бждатъ избрани слѣдъ конституирането на акционерното дружество²⁴). Тѣкмо по онова врѣме е билъ откритъ клонъ на Бѣлг. Нар. Банка въ Русе и назначенъ за директоръ на банката въ София (по чл. 62 отъ устава) г. Ив. Ев. Гешевъ²⁵).

Капиталътъ отъ 4 мил. лв., споредъ горния докладъ на Министра на Финанситѣ, не е билъ внесенъ: банката е продължавала и слѣдъ това да дѣйствува съ внесенія прѣзъ 1879 г. капиталъ отъ 2 мил. лв. plus присѣдиненитѣ къмъ него печалби слѣдъ 1880 г. Първа крачка за реализиране прѣдписанията на устава отъ 1883 г., досѣжно подписката на акции, е била направена въ началото на 1884 г. Съ окрѣжно отъ 16 февруарий 1884 г. подъ № 3323, Министерството на Финанситѣ слѣдъ като излага накратко историята на устава за банката отъ 1883 г., поканва окрѣжнитѣ управители въ Княжеството да сондиратъ по-първитѣ търговци, състоятелни граждани и селени и разнитѣ дружества, които има въ окрѣга имъ, по въпроса, могатъ ли взе участие въ подписването на акции и въ какво количество. „Обяснете имъ“, завършва окрѣжното, „че за запазване достолѣпието на Княжеството и за повдигане кредита му прѣдъ образования свѣтъ, тѣ трѣбва да покажатъ най-добритѣ благоразположения къмъ позива, който правителството би рѣшило да направи“. ²⁶) Правителството, споредъ това окрѣжно, е желаяло, што „банката да си остане чисто народна и да отстрани, ако се може, свършено вземането участие отъ чужди дружества или капиталисти, които съ голѣма готовностъ би посрѣщнали поканата и, съ купуването на по-голѣмата частъ отъ акциитѣ, би взели управлението на банката въ рѣцѣтъ си, а съ това би упражнявали грамадно влияние върху търговеията и економическото положение на Княжеството ни“. ²⁷)

Какви сж били отговоритѣ, получени въ Министерството на Финанситѣ по поводъ на горното му окрѣжно, не ни е извѣстно. Фактъ е обаче, че бѣлгарското правителство не се е рѣшило да издаде позивъ за публична подписка и банката продължаваше да си остава такава, каквато я създаде руското окупационно управление, до като най-сетнѣ бѣ внесенъ трети проектъ за учрѣждение Народна Банка, споредъ който бѣлг. правителство въ лицето на новиятъ тогава Министръ на Финанситѣ, покойния П. Каравеловъ, изостави окончателно проектътъ за акционерна банка съ или безъ участие на държавата при образуване на капитала ѝ, като усвоява принципа на държавна банка сир. като се задоволилъ да внесе само нѣкои подобренія въ устройството на съществуващата вече държавна банка, безъ да се измѣня основата ѝ.

Въ незначителния капиталъ (отъ 2 мил. лв.), който устава отъ 1879 г. опрѣдѣляше за банката; въ тѣсниятъ крѣгъ, въ който устава ограничаваше нейнитѣ операции; и въ отсъствието на правото да издава банкноти,

²⁴) Ibidem.

²⁵) Вж. бр. бр. 117 и 123 отъ 1883 г. на „Държавенъ Вѣстникъ“, където сж помѣстени указитѣ за назначението на Исидоръ Михайловичъ, контролоръ на банката въ София, за управител на русенския банковъ клонъ и за назначението на г. Гешева за директоръ на банката въ София.

²⁶) Вж. „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ 18 февруарий 1884 г. бр. 17.

²⁷) Ibidem.